

Arrest

nr. 254 699 van 19 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 7 september 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 12 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 december 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 7 juli 2020 en verzoekster op 6 maart 2020 en 9 juli 2020 gehoord.

1.3. Op 24 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 31 december 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van J. C. M. L., eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit San Antonio Del Monte in Sonsonate. U bent op 30 juni 2019 gehuwd met L. M. M. D. M. (...) ((...)) met wie u een dochter heeft. U werkte sinds 2013 als buschauffeur bij vervoersmaatschappij S(...). Uw laatste werkdag bij deze firma was 19 augustus 2019

Sinds 2018 moest u wekelijks renta betalen aan bendeleden van de MS-13. Dit begon met 10 dollar per week. Het bedrag varieerde later tussen de 10 en 20 dollar per week.

Op de avond van 10 juni 2019 zijn er vijf bendeleden van de MS-13 naar uw huis gekomen. Uw echtgenote deed de deur open en de bendeleden gaven u een boodschap van het hoofd van de bende, C. (...). U moest vanaf dan 150 dollar per maand betalen. U zei dat u dat niet kon betalen. De bendeleden zeiden dat ze wisten dat u werkte met geld. U antwoordde dat dat geld niet van u is. Eén van de bendeleden toonde hierop zijn wapen en zei dat u ofwel moest meewerken ofwel moest weggaan. Dit werd vergezeld met een gebaar waarbij het bendelid zijn vinger horizontaal over zijn keel liet glijden. Uw afpersers in de wijk waar u woonde waren eveneens van de bende MS, maar uw wijk werd gecontroleerd door een andere persoon als degene aan wie u de renta op de bus betaalde. U verklaart dat deze twee problemen los staan van elkaar.

U merkte dat u en uw echtgenote na 10 juni 2019 in het oog werden gehouden door de bendeleden in uw wijk. Zo zei uw echtgenote dat ze verschillende keren wanneer ze naar de winkel ging, merkte dat de bendeleden haar in de gaten hielden. Op 15 juni 2019 heeft u een klacht neergelegd bij de politie omdat u angstig was en schrik had dat er in de daaropvolgende dagen iets met u ging gebeuren in de wijk waar u woonde.

Op 18 juni 2019 werd u in het straatje van uw huis opgewacht door bendeleden toen u terugkwam van uw werk. Ze herinnerden u er aan dat u op het einde van de maand de renta zou moeten betalen. U antwoordde dat u dat geld niet had en dat ze dit aan hun chef moest vertellen. Eén van de bendeleden trok hierop een pistool en vroeg of u misschien wou sterven. U repliceerde dat u een dochter had waarop de man zei dat u moest meewerken als u niet wou sterven, en tot 30 juni 2019 tijd had om te betalen. U bent daarop verder gewandeld.

Diezelfde dag belde u twee keer naar de politie om te vragen naar de vooruitgang van de klacht die u had neergelegd en om te zeggen dat de dingen waren verergerd in uw wijk. Ze hebben u nooit geantwoord. Hierna leende u 50 dollar van uw broer en 100 dollar van een tante in de Verenigde Staten. Zo had u voldoende geld om de renta te betalen in juni.

Op 30 juni 2019 bent u getrouwd. Toen u in de avond van 30 juni 2019 terugkwam van de trouwerij stonden de bendeleden reeds op u te wachten. U heeft hen het geld gegeven en zei dat dat de laatste keer was. Daarop zeiden ze van niet en dat ze de maand daarop opnieuw 150 dollar wilden.

Op 11 juli 2019 boekte u in een reisbureau de vliegtuigtickets voor u en uw gezin. Daar zeiden ze u dat alle vluchten voor juli en augustus al volgeboekt waren, waardoor u een vlucht boekte in september. Deze reis heeft u kunnen bekostigen door met uw collega S. C. (...) een lening aan te gaan bij de bank van 6000 dollar, waarvan u 4000 dollar opnam. Momenteel betaalt S. (...) de lening alleen af. Diezelfde dag gingen u en uw echtgenote ook jullie identiteitskaart vernieuwen en vroegen jullie paspoorten aan voor uzelf, uw echtgenote en uw dochter.

Op 30 juli 2019 heeft u het geld voor de renta klaar gehouden in uw portefeuille en overhandigde u de 150 dollar aan de bendeleden aan de ingang van het steegje waar u woonde.

Doorheen de afpersingen in uw wijk bleef u ook op de bus verder werken, waar u ook de renta bleef betalen tot uw vertrek. Op 20 augustus 2019 diende u uw ontslag in bij de busmaatschappij en vertrok u samen met uw echtgenote en dochter naar het huis waar uw broer op paste, in een privé-kolonie in een naburig dorp. Hier verbleef u tot de dag van uw vertrek in El Salvador.

U verliet samen met uw echtgenote en dochter El Salvador op 6 september 2019. Jullie namen het vliegtuig naar Spanje, vanwaar jullie doorreisden naar België. U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 12 september 2019.

In geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest u dat ze u, uw echtgenote en uw kind zullen doden, of uw kind en echtgenote van u zullen afnemen.

U legt de volgende documenten neer: een rijbewijs op uw naam, een identiteitskaart op uw naam dd. 11 juli 2019, een geboorteakte op uw naam, een identiteitskaart op naam van uw echtgenote dd. 11 juli 2019, een geboorteakte op naam van uw echtgenote, een geboorteakte op naam van uw dochter, een paspoort op uw naam dd. 11 juli 2019, een paspoort op naam van uw echtgenote dd. 11 juli 2019, een paspoort op naam van uw dochter dd. 11 juli 2019, een reservatiedocument van vliegtuigtickets naar België op naam van u en uw gezin, een huwelijksakte, een aangifte bij de politie dd. 15 juni 2019,

kopieën van twee Belgische medische attesten, een brief van de busmaatschappij waarvoor u werkte, een bundel kopieën van internetartikels en een medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd geviséerd door een misdaadbende. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u nooit politiek actief bent geweest en dat u nooit lid bent geweest van een bende (CGVS, p. 7; CGVS L. M. M. D. M. (...) ((...)), dd. 06.03.2020, p. 6). Er moet bijgevolg worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U bent er evenwel niet in geslaagd een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet erop worden gewezen dat u er niet in bent geslaagd om uw directe vluchtaanleiding, met name de maandelijkse renta die u sinds juni 2019 moest betalen aan de bende van de wijk waar u woonde, aannemelijk te maken. De verklaringen van u en uw echtgenote zijn onderling en intern immers dermate tegenstrijdig dat hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Wat betreft het vermeende voorval op 10 juni 2019, waarbij de bendeleden van MS-13 u thuis kwamen meedelen dat u hen maandelijks 150 dollar gingen moeten betalen, dient de volgende tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw echtgenote aangestipt te worden. U verklaart namelijk dat uw vrouw bij dit incident de deur open deed (CGVS, p. 11). Uw echtgenote daarentegen, verklaart dat u degene was die de deur opende (CGVS echtgenote 1, p. 16). Gezien het belang van deze gebeurtenis in uw asielrelaas dient opgemerkt te worden dat er redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u hierover consistente verklaringen kan afleggen. Dit heeft u echter nagelaten.

Verder dient er gewezen te worden op de volgende tegenstrijdigheid inzake de frequentie van de afpersingen door MS-13 in uw wijk. In de vragenlijst van het CGVS die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), liet u optekenen dat u slechts één keer met moeite 150 dollar heeft betaald (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS verklaren u en uw echtgenote echter beiden dat jullie zowel in juni 2019 als in juli 2019, telkens 150 dollar betaalden (CGVS, p. 16, 17; CGVS echtgenote 1, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid antwoordt uw echtgenote ontwijkend dat jullie hulp kregen met de betaling en geld hadden geleend (CGVS L. L. M. D. M. (...) (...)), p. 7). Verder verklaart zij dat u het u zich misschien niet herinnerde op dat ogenblik (CGVS echtgenote 2, p. 7). Daar de afpersingen van MS in uw wijk de directe aanleiding waren van uw vlucht uit El Salvador (CGVS, p. 12; CGVS echtgenote 1, p. 11), kan er echter geen geloof worden gehecht aan deze verklaring.

Wat betreft de 150 dollar renta die u eind juli 2019 moest betalen, verklaart uw echtgenote dat toen de bendeleden naar uw huis kwamen om het geld op te halen, u degene was die hen het geld overhandigde. Ze geeft daarbij aan dat u toen de deur opendeed terwijl zij en jullie dochter samen naar de televisie aan het kijken waren (CGVS echtgenote 1, p. 11). U verklaart daarentegen dat toen u in juli de 150 dollar moest betalen aan de bendeleden, deze dit niet zijn komen ophalen zijn aan uw huis, maar dat ze aan de ingang van het steegje stonden waar u het bedrag heeft overhandigd (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart uw echtgenote dat dit niet het geval was. Ze geeft aan dat de bendeleden zich wel ophielden aan de ingang van de steegjes om te vragen naar geld om sigaretten of iets anders te kopen, maar dat de 150 dollar bij jullie thuis werd overhandigd (CGVS echtgenote 2, p. 5). Hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid geenszins opgeheven, daar er op zijn minst kan worden verwacht dat jullie consistente verklaringen afleggen over deze kwestie.

Voorts verklaart u dat de bendeleden uw echtgenote verschillende keren in de gaten hielden, en ze haar controleerden als ze naar de winkel ging (CGVS, p. 13). Dit is evenwel geenszins in overeenstemming met de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaart uw echtgenote dat ze zelf nooit heeft gemerkt of gezien dat ze werd gevolgd naar de winkel (CGVS echtgenote 2, p. 7). Zij voegt hier aan toe dat ze vooral thuis bleef met de deur op slot en weinig contact met hen heeft gehad (CGVS echtgenote 2, p. 7). Verder dient opgemerkt te worden dat uw echtgenote ook geen voorbeelden kan geven van situaties waarbij zij werd gevolgd door bendeleden (CGVS echtgenote 2, p. 7). Gezien u zelf verklaart dat uw echtgenote dit tegen u heeft verteld (CGVS, p. 13), kan er logischerwijze worden verwacht dat zij zelf op de hoogte zou zijn van de door u aangehaalde gebeurtenissen. Dit bleek echter niet het geval.

Betreft de afpersingen in uw wijk, dient er ook gewezen te worden op de volgende inconsistenties in de verklaringen van uw echtgenote met betrekking tot de bendeleden die bij u langskwamen (CGVS, p. 16 & 17; CGVS echtgenote 1, p. 17 & 18). Tijdens haar eerste gesprek op het CGVS verklaart uw echtgenote dat een maand voor jullie de renta betaalden in juni 2019, de bendeleden reeds twee keer waren langsgesproken aan uw woning (CGVS echtgenote 1, p. 16). Gevraagd of zij dit kan bevestigen, verklaart uw echtgenote dat de bendeleden in de maand mei reeds twee keer waren gekomen (CGVS echtgenote 1, p. 17). Later verklaart uw echtgenote dat de bendeleden niet twee, maar slechts één keer langskwamen in de maand mei (CGVS echtgenote 1, p. 17). Tijdens haar tweede gesprek op het CGVS geeft uw echtgenote dan weer aan dat de bendeleden in mei geen enkele keer bij u thuis zijn langsgesproken (CGVS echtgenote 2, p. 6). Geconfronteerd met de vaststelling dat haar verklaringen hieromtrent geenszins in overeenstemming zijn met de verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, reageert uw echtgenote dat het zou kunnen dat zij dat toen zo heeft gezegd maar dat dit eigenlijk niet klopt (CGVS 2, p. 6). Ze geeft daarbij aan dat het eerste interview enorm moeilijk voor haar was en ze zich toen enorm slecht en gestresseerd voelde (CGVS 2, p. 6). Dit betreft evenwel een post factum verklaring die geenszins in staat is bovenstaande inconsistenties te verhelderen.

Nadat u op 15 juni 2019 aangifte had gedaan bij de politie, verklaart u op 18 juni 2019 twee keer naar de politie gebeld te hebben om te informeren naar de voortgang van het dossier en om te zeggen dat het nog slechter ging in de wijk, omdat u die dag door de bendeleden was aangesproken om tegen het einde van de maand 150 dollar te betalen (CGVS, p. 9). Uw echtgenote daarentegen, verklaart tijdens haar eerste onderhoud op het CGVS dat u niet meer heeft geïnformeerd naar deze klacht nadat u deze had ingediend omdat het daar gewoon zo is dat er daar niets mee gebeurt (CGVS echtgenote 1, p. 9). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid verklaart uw echtgenote dat ze het zich op dat ogenblik precies niet herinnerende omdat zij gestresseerd en onder de indruk was (CGVS echtgenote 2, p. 3). Gevraagd waarom ze dan niet gewoon zei dat ze het niet wist of het zich niet herinnerde, repliceert zij ontwijkend dat ze zich niet kan herinneren dat deze vraag tijdens het vorige onderhoud aan haar gesteld is geweest (CGVS echtgenote 2, p. 3). Verder herhaalt uw echtgenote haar eerdere verklaring dat u niet gebeld heeft (CGVS echtgenote 2, p. 4). Deze uitleg wordt echter niet aanvaard daar het herhalen van uw eerdere verklaringen geen enkele afbreuk doet aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. Bovendien staat in deze klacht dat u na de bedreiging van 10 juni 2019 nog verschillende anonieme berichten heeft ontvingen (document 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS hebben u of uw echtgenote hier met geen woord over gerept.

Verder dient vastgesteld te worden dat het gedrag van uw echtgenote en u niet verenigbaar is met de ernst van de vrees, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaarde problemen verder wordt ondermijnd. In dit verband dient opgemerkt te worden dat jullie reeds op 11 juli 2019 - ruim voor jullie verhuis naar de privé wijk - jullie reis naar België hadden geboekt (CGVS, p. 9; CGVS echtgenote 1, p. 7 & 19). Gevraagd waarom jullie tot 11 juli 2019 hebben gewacht om de vliegtuigtickets te kopen replicert u dat u zich eind juni al afvroeg hoe u aan geld kon geraken voor de vliegtuigtickets, waarop u samen met een vriend een lening bent aangegaan (CGVS, p. 17; CGVS echtgenote 1, p. 19). Toen jullie het geld hadden zijn jullie naar het reisbureau gegaan, maar alle vluchten voor juli waren al volzet (CGVS, p. 17 & 18). U voegt hier aan toe dat er slechts één vlucht per dag is en dat er voor augustus ook geen beschikbare vluchten meer waren, waardoor jullie pas in september konden vertrekken (CGVS, p. 18). Voorgaande uitleg wordt niet aanvaard, daar gezien de ernst van uw vrees kan worden verwacht dat u uw land zo snel mogelijk zou proberen te verlaten en naar een om het even welk veilig derde land zou gaan. Dit heeft u nagelaten. Zo heeft u voor 6 september 2019 geen enkele poging ondernomen om El Salvador te verlaten (CGVS, p. 18; CGVS echtgenote 1, p. 11).

Tenslotte dient er gewezen te worden op het subjectieve karakter van verschillende documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Over de aangifte bij de politie dd. 15 juni 2019, dient opgemerkt te worden dat deze slechts uw eigen verklaringen bevat over de renta die u werd gevraagd op 10 juni 2019 (document 7). Deze ontbeert dan ook enige objectieve bewijswaarde. Een gelijkaardige vaststelling dient gemaakt te worden over de brief van de busmaatschappij dd. 9 maart 2020, waarin staat dat u op 20 augustus 2019 uw ontslag indiende omwille van bedreigingen aan het adres van u en uw familieleden (document 13). Dit document heeft bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter.

Inzake de renta die op de bus werd geëist door de bende 18 en de afpersingen door MS-13 in uw wijk, verklaart u dat deze voorgehouden problemen los staan van elkaar (CGVS, p. 16). Verder dient er opgemerkt te worden dat het CGVS deze gebeurtenissen niet als geloofwaardig acht omwille van de volgende interne en onderlinge tegenstrijdigheden.

Wat betreft de renta die u moest betalen als buschauffeur, dient vooreerst gewezen te worden op de volgende inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen, de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote, en de verklaringen van u en uw echtgenote onderling. Eerst liet u in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld expliciet optekenen dat u een bedrag moest betalen van 10 dollar per week (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Uw echtgenote, L. M. M. D. M. (...) ((...)), liet op haar beurt in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld, optekenen dat het ging om een bedrag van rond de 20 dollar per week (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS verklaart uw echtgenote tenslotte dat er vijf à zes keer per maand een som van minimum 10 à 15 dollar en maximum 20 dollar werd geëist op de bus waar u werkte (CGVS echtgenote 1 dd. 6 maart 2020, p. 22). Wanneer u vervolgens werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u bij het begin van dat onderhoud dat de tolk bij de DVZ een fout gemaakt heeft bij het interview van uw echtgenote. Meer specifiek zou de tolk op de DVZ volgens u '20 dollar' hebben vertaald waar uw echtgenote '10 dollar' had gezegd (CGVS, p. 3). Uw echtgenote geeft echter toe dat zij wel degelijk '20 dollar' heeft gezegd op de DVZ (CGVS echtgenote 1, p. 10). Vreemd genoeg past u later in het onderhoud zelf uw verklaringen over het bedrag dat u moest betalen aan en stelt u dat het ging om een wekelijks bedrag van soms 10 dollar maar soms ook 15 of 20 dollar (CGVS, p. 10, 15). Dat u eerst aangeeft dat de tolk bij uw echtgenote foutief vertaald heeft dat de bende 20 dollar vroeg, maar even verder tijdens het persoonlijk onderhoud plots ook zelf verklaart dat de bende soms 20 dollar vroeg, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent (CGVS, p. 10).

Ook leggen uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen af over de laatste keer dat u renta heeft betaald op de bus. Zelf verklaart u dat u tot 19 augustus 2019 renta heeft betaald (CGVS, p. 16). Uw echtgenote verklaart op haar beurt dat u maar tot juli werd afgeperst aangezien dat 'u ging stoppen met werken in het midden van de maand' (CGVS echtgenote 1, p. 22). Zij voegt toe dat u 'er wel nog contact mee had maar niet meer heeft moeten betalen' (CGVS echtgenote 1, p. 22). Gevraagd waarom u niet meer heeft moeten betalen op de bus, terwijl u er nog minimum twee weken heeft gewerkt, reageert uw echtgenote tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat dat komt omdat u weg bent moeten gaan, en niet meer op het werk bent gekomen, en u dus ook niet meer heeft moeten betalen omdat u geen bussen bestuurde (CGVS echtgenote 1, p. 22). Uw echtgenote voegt hier aan toe dat het ook zo is dat jullie niet meer konden betalen (CGVS echtgenote 1, p. 22). Bovenstaande verklaring kon bovenstaande tegenstrijdigheid echter niet opheffen daar u verklaart te hebben gewerkt tot en met 19 augustus 2019 (CGVS, p. 5). Wanneer bovenstaande tegenstrijdigheid aan uw echtgenote wederom werd voorgelegd tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, reageert uw echtgenote eerst ontwijkend dat de bendeleden eind augustus jullie bijdrage wilden verhogen en jullie dat niet wilden betalen omdat jullie niet zoveel geld hadden, waardoor jullie aan de broer moesten vragen om jullie

ergens onder te brengen (CGVS echtgenote 2 dd. 9 juli 2020, p. 8). Wanneer de vraag wordt herhaald verklaart uw echtgenote dat u altijd renta moest betalen op de bus tot u stopte met werken omdat ze u dan niet meer zagen (CGVS echtgenote 2, p. 8, 9). Gewezen op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar eerste en twee persoonlijk onderhoud, ontkent zij formeel haar initiële verklaring en stelt zij dat indien ze dat zo heeft gezegd, ze zich dat niet meer herinnert (CGVS echtgenote 2, p. 9). Tenslotte herhaalt ze alsnog dat u heeft betaald tot u uw ontslag heeft gegeven (CGVS echtgenote 2, p. 9).

Inzake uw bewering dat u omtrent deze renta een klacht heeft ingediend bij de politie, dient opgemerkt te worden dat u het nalaat om hier een schriftelijk bewijs van voor te leggen. De verklaring van uw echtgenote over de reden waarom u deze klacht niet kan voorleggen, is bovendien niet in overeenstemming te brengen met de informatie beschikbaar op het CGVS (CGVS echtgenote 1, p. 14). Daaruit blijkt immers nergens dat het noodzakelijk is om een advocaat onder de arm te nemen om een kopie van een klacht te kunnen verkrijgen. Verder stelt uw echtgenote dat uit uw loonfiches kan worden afgeleid dat u een bepaald bedrag van uw ticketverkoop op de bus moest afgeven aan de benedeleden (CGVS, p. 15). U laat het echter evenzeer na om deze loonfiches voor te leggen op het CGVS.

Zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan de door u voorgehouden afpersingen door de leden van de bende 18, quod non, dan nog moet worden opgemerkt dat bovenstaande problemen niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kunnen worden aanzien om als ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Er dient gewezen te worden dat de door u voorgehouden renta, die u betaalde tussen maart 2018 en augustus 2019, steeds bestond uit een beperkt bedrag dat u steeds heeft kunnen betalen (CGVS, p. 10, 15). Uit uw verklaringen kan bovendien niet afgeleid worden dat u bij bovenstaande problemen ooit het slachtoffer bent geweest van fysiek geweld. Er kon evenmin worden vastgesteld dat u omwille van die situatie hebt overwogen om te stoppen met uw werk of plannen hebt gemaakt om het land te verlaten (CGVS, p. 10, 11, 12, 13). Uit uw verklaringen over uw persoonlijke situatie blijkt ook niet dat u door het betalen van de renta op de bus in een situatie van extreme armoede was beland, of bij terugkeer zal belanden, waardoor u onmogelijk kon, of zal kunnen, voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Gevraagd waarom u nog zo lang bleef werken op een plaats waar u werd bedreigd door benedeleden, verklaart uw echtgenote dat u dat risico toch ging nemen, omdat elke dag langer werken betekent meer geld zou opleveren dat u kon meebrengen naar België (CGVS echtgenote 2, p. 9). Van een dergelijke behandeling kan dan ook niet worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat uw profiel als buschauffeur op zich niet volstaat om reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw problemen in El Salvador, meer bepaald de afpersingen en bedreigingen vanwege de bende 18 en MS-13 (CGVS, p. 10, 11, 12; CGVS echtgenote 1, p. 10, 11).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald (CGVS, p. 10, 11, 12, 13, 19; CGVS echtgenote 1, p. 10, 11, 21).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst,

voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De bundel artikels die u neerlegde (document 14), bevat louter informatie over enkele geïsoleerde incidenten die niet gelinkt zijn aan uw eigen problemen (CGVS, p. 10).

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Immers, uw paspoort dd. 11 juli 2019, het paspoort van uw echtgenote dd. 11 juli 2019, het paspoort van uw dochter dd. 11 juli 2019, uw rijbewijs, uw identiteitskaart dd. 11 juli 2019, de identiteitskaart van uw echtgenote dd. 11 juli 2019, de geboorteakte van uw echtgenote, en de geboorteakte van uw dochter bevatten informatie over de identiteit van respectievelijk uw echtgenote, uw dochter en uzelf, die vooralsnog niet in vraag wordt gesteld. Uw reservatieformulier van de vliegtuigtickets van u en uw gezin naar België bevat enkel informatie over uw reisroute. Uw huwelijksakte bewijst dat u bent getrouwd met uw echtgenote L. M. M. D. M. (...). Uw medisch attest dd. 5 maart 2019 bewijst dat u een chirurgische ingreep heeft ondergaan in België. Deze is echter niet gerelateerd aan uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van uw echtgenote, L. M. M. D. M. (...) ((...)), eveneens wordt besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, L. M. M. D. M. (hierna: verzoekster), zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft zich volledig steunt op de asielaanvraag van haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen “48/3, 48/, 48/6 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de “algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel”. Tevens menen zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het rapport ‘*Deported to Danger. United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*’ d.d. 5 februari 2020 van Human Rights Watch (HRW) (stuk 4);
- het rapport ‘*Life Under Gang Rule in El Salvador*’ d.d. 26 december 2018 van International Crisis Group (ICG) (stuk 5);
- het rapport ‘*El Salvador’s Politics of Perpetual Violence*’ d.d. 19 december 2017 van ICG (stuk 6)
- het rapport ‘*El Salvador – Events of 2018*’ van HRW (stuk 7);
- het rapport ‘*El Salvador – 2019 Crime and Safety Report*’ d.d. 25 april 2019 van Overseas Security Advisory Council (OSAC) (stuk 8).

2.2.2. Op 28 april 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekers niet aanvoeren op welke manier artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn geschonden., terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissingen. Verzoekers beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 27 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003, wijst de Raad erop dat dit artikel met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissingen.

2.3.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.6. De Raad stelt vast dat verzoekers volgens hun verklaringen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, El Salvador zijn ontvlucht wegens de afpersing door de bende MS-13 sinds juni 2019. Verzoekers gaven aan dat zij sinds juni 2019 maandelijks 150 dollar renta dienden te betalen aan de bende van de wijk waar zij woonden, die wisten dat verzoeker buschauffeur was (notities CGVS verzoeker, p. 11 en 13; notities CGVS 1 verzoekster, p. 10-11). Daarnaast gaven zij nog aan dat verzoeker ook tijdens zijn werk als buschauffeur sinds 2018 wekelijks renta betaalde aan eveneens de bende MS-13 (notities CGVS verzoeker, p. 10-11, 13 en 15; notities CGVS 1 verzoekster, p. 10-11). Dit laatste zou evenwel los staan van de problemen die zij sinds juni 2019 kenden omdat het een andere tak van de bende MS-13 betrof (notities CGVS verzoeker, p. 13 en 15-16; notities CGVS 1 verzoekster, p. 16).

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad evenwel dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Vooreerst duidt de Raad erop dat in de bestreden beslissingen uitvoerig wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaarde directe vluchtaanleiding, met name de maandelijkse renta die zij sinds juni 2019 moesten betalen aan de bende van de wijk waar zij woonden, en dit gelet op tal van tegenstrijdigheden in hun verklaringen en het door hen vertoonde gedrag.

Meer bepaald stelt de commissaris-generaal vast dat (A) verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over (a) het voorval op 10 juni 2019 waarbij bendeleden van MS-13 hen thuis kwamen meedelen dat ze maandelijks 150 dollar renta zouden moeten betalen, daar verzoeker verklaarde dat zijn vrouw bij dit incident de deur open deed en verzoekster daarentegen stelde dat het verzoeker was die de deur opende; (b) de frequentie van de afpersingen door MS-13 in hun wijk, daar verzoeker in de vragenlijst van het CGVS liet optekenen dat hij slechts één keer met moeite 150 dollar heeft betaald, terwijl verzoeker en verzoekster tijdens hun persoonlijk onderhoud beiden verklaren dat zij zowel in juni 2019 als in juli 2019 telkens 150 dollar betaalden; (c) de 150 dollar die zij eind juli 2019 moesten betalen, daar verzoekster hierover verklaarde dat toen de bendeleden naar hun huis kwamen om het

geld op te halen, verzoeker degene was die hen het geld overhandigde, eraan toevoegend dat verzoeker toen de deur opendeed terwijl zij en hun dochter samen naar de televisie aan het kijken waren, terwijl verzoeker verklaarde dat toen hij in juli de 150 dollar moest betalen aan de bendeleden, deze dit niet zijn komen ophalen aan hun huis, maar dat ze aan de ingang van het steegje stonden waar verzoeker dit bedrag heeft overhandigd; (d) het feit of de bendeleden hen al dan niet in de gaten hielden, daar verzoeker dienaangaande stelde dat de bendeleden zijn echtgenote verschillende malen in de gaten hielden en ze haar controleerden als ze naar de winkel ging, terwijl verzoekster stelt dat ze zelf nooit heeft gemerkt of gezien dat ze werd gevolgd naar de winkel en ook geen voorbeelden kan geven van situaties waarbij zij werd gevolgd door bendeleden; (e) de bezoeken door de bendeleden aan hun huis, daar verzoekster tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aanvankelijk gewag maakt van twee bezoeken van de bendeleden in de maand mei, vervolgens stelt dat de bendeleden maar één keer langskwamen in de maand mei en zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud dan weer stelt dat de bendeleden in mei geen enkele keer bij hun thuis zijn langsgekomen; en (f) de aangifte die verzoeker had gedaan op 15 juni 2019, daar verzoeker aangaf dat hij op 18 juni 2019 twee keer naar de politie had gebeld om zich hierover te informeren, terwijl verzoekster stelde dat verzoeker niet meer had geïnformeerd na deze klacht nadat hij deze had ingediend omdat het daar gewoon zo is dat er daar niets mee gebeurt, en verder moet worden vastgesteld dat in deze klacht staat dat verzoekers na de bedreiging van 10 juni 2019 nog verschillende anonieme berichten hebben ontvangen terwijl verzoekers hierover tijdens hun persoonlijk onderhoud met geen woord hebben gerept; en (B) verzoekers' gedrag niet verenigbaar is met de ernst van de vrees, waardoor de geloofwaardigheid van hun verklaarde problemen verder wordt ondermijnd, aangezien uit hun verklaringen allerm minst blijkt dat zij hun land zo snel mogelijk hebben proberen te verlaten en voor 6 september 2019 geen enkele poging hebben ondernomen om El Salvador te verlaten. Verder wordt door de commissaris-generaal nog gewezen op het subjectieve karakter van de door hen neergelegde documenten ter staving van deze problemen. Meer bepaald wordt door de commissaris-generaal gemotiveerd dat (i) de aangifte bij de politie d.d. 15 juni 2019 slechts verzoekers eigen verklaringen bevat over de renta die hem werd gevraagd op 10 juni 2019 en dan ook enige objectieve bewijswaarde ontbeert; en dat (ii) wat betreft de brief van de busmaatschappij d.d. 9 maart 2020, waarin staat dat verzoeker op 20 augustus 2019 zijn ontslag indiende omwille van de bedreigingen aan het adres van verzoeker en zijn familieleden, een gelijkaardige vaststelling dient te worden gemaakt en daarnaast moet worden vastgesteld dat het document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen overtuigende argumenten aanhalen die voormelde vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekers, in een poging desbetreffende motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen, zich beperken tot loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder een element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen.

2.3.7.1. Daar waar verzoekers opmerken dat verzoekster zich niet goed voelde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud en dat zij veel stress had, waardoor zij de draad van haar verhaal had verloren en een aantal elementen zich niet spontaan kon herinneren, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekster dit op geen enkel moment heeft aangegeven tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud en dit pas voor het eerst opwierp tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud. Het is geenszins ernstig dat verzoekster pas wanneer zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met haar verklaringen die zij aflegde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud plotseling opwerpt dat zij het toen moeilijk had, dat zij in de war was en erg gestresseerd was (notities CGVS 2 verzoekster, p. 3, 4 en 6). Bovendien wijst de Raad erop dat hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich meebrengt, benadrukt dient te worden dat dit verzoekster niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, geen details betreffen. Verzoeksters argumentatie veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet hoe dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissingen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Hierbij wordt volledigheidshalve nog vastgesteld dat verzoekster geen enkel medisch of psychologisch attest bijbrengt waaruit kan blijken dat zij omwille van fysieke en/of mentale problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.3.7.2. Waar verzoekers duiden op de moeilijke omstandigheden waarin het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak plaatsvindt (lawaaï, meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en stellen dat asielzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, wijst de Raad er evenwel op dat verzoekers zich beperken tot een zeer algemene kritiek op de wijze waarop interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak zouden verlopen, doch zonder *in concreto* aan te tonen dat zij ten gevolge van de omstandigheden waarin hun interview verliep niet de mogelijkheid hadden om de essentiële elementen die de aanleiding vormden voor hun vlucht uit hun land van herkomst mee te delen. In dit verband wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in moeilijke omstandigheden is verlopen. Verzoekers werden bij de aanvang van hun persoonlijk onderhoud gevraagd naar het verloop dit interview, waarbij verzoeker stelde dat het *“heel kort en samenvattend (is) verlopen”* (notities CGVS verzoeker, p. 3) en verzoekster aangaf dat het *“goed”* was verlopen (notities CGVS verzoekster, p. 3). Zij bevestigden bovendien beiden dat hun verklaringen hun achteraf werden voorgelezen (notities CGVS verzoeker, p. 3; notities CGVS verzoekster, p. 3). Tevens kregen zij een kopie van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (notities CGVS verzoeker, p. 3). De enige opmerking van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 7 juli 2020 bestond eruit dat in het verslag van zijn echtgenote een ander bedrag werd genoteerd wat betreft de renta, namelijk 20 dollar in plaats van de vermelde 10 dollar (notities CGVS verzoeker, p. 3). Verzoekster stelde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op 6 maart 2020 daarentegen dat het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken correct en volledig was (notities CGVS 1 verzoekster, p. 3) en verklaarde verder tijdens het gehoor dat het 10 dollar per week was en na twee weken 20 dollar (notities CGVS 1, p. 10, 13 en 15). Waar verzoekers op algemene wijze opmerken dat veel asielzoekers ten tijde van hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet over een advocaat beschikken en daardoor het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet beseffen, duidt de Raad erop dat uit de voorgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt dat aan verzoekers de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moeten beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikken, evenals de risico's die zij lopen indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (vragenlijsten CGVS, 'voorafgaand advies'). Daar verzoekers hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebben ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij ervan op de hoogte waren dat het feit dat het afleggen van leugenachtige en/of onvolledige verklaringen een terugleiding naar hun land kon impliceren. Waar verzoekers nog duiden op de korte duur van het interview en het feit dat gevraagd wordt om niet in detail te treden, stelt de Raad vast dat nergens uit deze vragenlijst blijkt dat verzoekers een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij hun asielmotieven dienden uiteen te zetten en werd hun bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd.

Gelet op het voorgaande, maken verzoekers geenszins aannemelijk dat de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds verzoekers uitdrukkelijke verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij slechts één keer met moeite 150 dollar heeft betaald en anderzijds verzoekers' verklaring tijdens hun persoonlijk onderhoud dat zij zowel in juni 2019 als in juli 2019 telkens 150 dollar betaalden, te wijten is aan de omstandigheden waarin verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond. De Raad onderstreept dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. Het doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken zonder meer en uitdrukkelijk stelde *“Ik heb met veel moeite één keer 150 dollar betaald”* (vragenlijst CGVS verzoeker, vraag 3.5), terwijl verzoeker en verzoekster tijdens hun persoonlijk onderhoud beiden verklaren dat zij zowel in juni 2019 als in juli 2019 telkens 150 dollar betaalden.

2.3.7.3. Daar waar verzoekers inzake de 150 dollar die zij eind juli 2019 moesten betalen bevestigen dat de bendeleden thuis kwamen en dat verzoekster en hun dochter op dat moment samen naar de televisie aan het kijken waren, maar verduidelijken dat verzoeker tegen de bendeleden had gezegd dat hij het geld in de kamer zou ophalen waarbij de bendeleden besloten hem in het steegje op te wachten, doch dat verzoekster dit niet had gezien, is de Raad van oordeel dat dit een allesbehalve overtuigende *post factum*-verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten blijken. Zeker gelet op de uitdrukkelijke verklaring van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat ze in juli de renta niet zijn komen ophalen aan hun

huis maar dat ze stonden te wachten aan de ingang van het steegje en dat het geld al klaar zat in zijn portefeuille (notities CGVS verzoeker, p. 17). Deze verklaringen zijn geenszins voor interpretatie vatbaar en duidelijk tegenstrijdig met de verklaringen van verzoekster.

2.3.7.4. Verder opperen verzoekers in het verzoekschrift dat er geenszins sprake is van een tegenstrijdigheid in hun verklaringen over de monitoring door de benedeleden. Immers gaf ook verzoekster duidelijk aan dat zij in de gaten werd gehouden door de bende, zo blijkt uit pagina 7 van de notities van haar tweede persoonlijk onderhoud. Verzoeker bedoelde verder geenszins dat de benedeleden haar tot de winkel volgden, enkel dat ze haar in de gaten hielden en wisten waar zij naartoe ging. Tevens bevestigen verzoekers dat verzoekster nooit werd benaderd.

De Raad is evenwel van oordeel dat de verklaringen van verzoekers op dit punt wel degelijk inconsistent zijn. Weliswaar gaf verzoekster aan dat de benedeleden rondhingen bij hun woning en hen in het oog hielden (notities CGVS 2 verzoekster, p. 7), doch, wanneer haar gevraagd werd of zij voorbeelden kon geven waarbij zij gevolgd werd, stelde zij dat zij geen voorbeelden kon geven en dat het wel zo was dat de benedeleden goed wisten wie binnen en buiten gingen (notities CGVS 2 verzoekster, p. 7). Nochtans verklaarde verzoeker uitdrukkelijk dat zijn echtgenote had gezegd dat ze verschillende keren als ze naar de winkel ging, die zich iets buiten de kolonie bevond, door de benedeleden in de gaten werd gehouden en dat 'ze haar goed controleerden naar waar ze op weg was' (notities CGVS verzoeker, p. 7). Wanneer verzoekster geconfronteerd wordt met deze verklaringen van haar echtgenoot, herhaalt zij dat zij nooit gemerkt of gezien heeft dat ze haar volgden naar de winkel, eraan toevoegend dat het probleem eerder dat van haar man was, dat zij bijna geen contact had met hen omdat zij bijna niet buiten kwam en dat zij vooral in huis bleef met de deur op slot. Dat uit de verzoeksters eigen verklaringen nergens blijkt dat zij gemerkt had dat zij in de gaten werd gehouden door de benedeleden wanneer zij naar de winkel ging en dat de benedeleden controleerden waarnaar zij naartoe ging, is op zijn minst bevreemdend.

2.3.7.5. Wat betreft nog de opmerking dat verzoeker niet verteld heeft aan verzoekster dat hij twee keer naar de politie had gebeld om zich te informeren naar de voortgang van het dossier nadat hij aangifte had gedaan, en dit omdat verzoekster niet akkoord ging met het feit dat hij klacht had ingediend, acht de Raad het evenwel niet aannemelijk dat verzoeker dit zou achterhouden voor zijn echtgenote en haar niet zou inlichten over het feit dat hij nog naar de politie gebeld had om te informeren naar de voortgang van het dossier, maar geen antwoord had gekregen, terwijl ze wist dat hij een klacht had ingediend. Dat zij zulks niet met elkaar zouden hebben gesproken, terwijl in dit stadium elke informatie omtrent deze problemen en de evolutie ervan uiterst belangrijk was om hun situatie in te schatten, is niet plausibel.

2.3.7.6. Omtrent de vaststelling dat zij geen enkel gewag hebben gemaakt van de anonieme berichten die zij volgens de neergelegde klacht zouden hebben ontvangen, stellen verzoekers nog dat zij het betreuren hierover niet te hebben gesproken en dat zij hierover niet spraken omdat zij hier minder belang aan hechtten dan aan de fysieke benaderingen.

De Raad acht het echter weinig aannemelijk dat verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, waar zij uitgebreid gehoord werden, op geen enkel moment gewag maakten van deze anonieme berichten. Er mag redelijkerwijze van verzoekers verwacht worden dat zij alle feiten zouden vermelden die verband houden met de problemen omwille waarvan zij hun land hebben verlaten. Dat de klacht gewag maakt van anonieme berichten waarvan verzoekers zelf op geen enkel moment melding maken, ondergraaft dan ook verder de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

2.3.7.7. Ten slotte voeren verzoekers nog aan dat zij de vroegst mogelijke vlucht naar Europa namen die binnen hun budget viel. Zij konden eventueel eerder naar Guatemala of Honduras vertrekken, maar deze reis is even gevaarlijk als in El Salvador blijven. De Raad bemerkt evenwel dat de uitleg dat zij de vroegst mogelijke vlucht naar Europa namen die binnen hun budget viel, niet strookt met de verklaringen van verzoekster op het Commissariaat-generaal. Immers blijkt hieruit duidelijk dat zij *per se* naar België wilden en niet onderzocht hebben of zij reeds eerder naar een ander Europees land konden vertrekken (*"U heeft andere landen opgesomd, zoals Spanje en Frankrijk, maar waarom heeft u dan België gekozen als u misschien een eerdere vlucht had kunnen nemen waardoor u vroeger kon vertrekken uit El Salvador? We zijn niet op zoek gegaan naar info over andere landen. En waarom niet? Ik kan me voorstellen dat als uw familie in gevaar is dat u een vlucht boekt ongeacht de bestemming, of dat nu België, Spanje of Frankrijk is. dat maakt toch niet uit? Wel ik weet het niet maar we hebben ons wat meer gericht op wat ze hem hadden verteld met al die stress, al die problemen, hebben we ons daar op gericht op dit land."* (notities CGVS 2 verzoekster, p. 11)). Dergelijk gedrag valt geenszins te rijmen met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het lopen van een reëel risico op ernstige schade.

2.3.8. Wat betreft het gegeven op zich dat verzoeker tijdens zijn werk als chauffeur sinds 2018 renta moest betalen aan de bende MS-13, is de Raad ten eerste van oordeel dat verschillende vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen ondergraven.

2.3.8.1. Vooreerst dient te worden gewezen op verzoekers' tegenstrijdige verklaringen over het bedrag dat door verzoeker moest worden betaald en over de laatste keer dat verzoeker renta heeft betaald op de bus.

Wat betreft de renta die verzoeker moest betalen als chauffeur, stelt de commissaris-generaal immers het volgende vast: *"Wat betreft de renta die u moest betalen als buschauffeur, dient vooreerst gewezen te worden op de volgende inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen, de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote, en de verklaringen van u en uw echtgenote onderling. Eerst liet u in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld expliciet optekenen dat u een bedrag moest betalen van 10 dollar per week (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Uw echtgenote, L. M. M. D. M. (...) ((...)), liet op haar beurt in de vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld, optekenen dat het ging om een bedrag van rond de 20 dollar per week (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS verklaart uw echtgenote tenslotte dat er vijf à zes keer per maand een som van minimum 10 à 15 dollar en maximum 20 dollar werd geëist op de bus waar u werkte (CGVS echtgenote 1 dd. 6 maart 2020, p. 22). Wanneer u vervolgens werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u bij het begin van dat onderhoud dat de tolk bij de DVZ een fout gemaakt heeft bij het interview van uw echtgenote. Meer specifiek zou de tolk op de DVZ volgens u '20 dollar' hebben vertaald waar uw echtgenote '10 dollar' had gezegd (CGVS, p. 3). Uw echtgenote geeft echter toe dat zij wel degelijk '20 dollar' heeft gezegd op de DVZ (CGVS echtgenote 1, p. 10). Vreemd genoeg past u later in het onderhoud zelf uw verklaringen over het bedrag dat u moest betalen aan en stelt u dat het ging om een wekelijks bedrag van soms 10 dollar maar soms ook 15 of 20 dollar (CGVS, p. 10, 15). Dat u eerst aangeeft dat de tolk bij uw echtgenote foutief vertaald heeft dat de bende 20 dollar vroeg, maar even verder tijdens het persoonlijk onderhoud plots ook zelf verklaart dat de bende soms 20 dollar vroeg, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent (CGVS, p. 10)."*

Verzoekers' argument dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken hun relaas moesten samenvatten, waardoor zij niet in detail hebben uitgelegd dat het geen vast bedrag betrof, kan niet overtuigen. Immers dient te worden herhaald dat nergens uit de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekers een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij hun asielmotieven dienden uiteen te zetten en werd hun bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden hun asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoekers niet zouden hebben kunnen aangeven dat het bedrag wisselde tussen 10 en 20 dollar. Bovendien verklaren zij hiermee op geen enkele wijze verzoekers ongeloofwaardige verklaringen hieromtrent tijdens zijn persoonlijk onderhoud, waar hij eerst aangaf dat de tolk bij zijn echtgenote foutief vertaald had dat de bende 20 dollar vroeg – waarover de commissaris-generaal op zich reeds opmerkt dat zijn echtgenote zelf toegeeft dat zij wel degelijk '20 dollar' heeft gezegd – om dan later tijdens zijn persoonlijk onderhoud zijn eigen verklaringen over het bedrag dat hij moest betalen aan te passen en te stellen dat het ging om een wekelijks bedrag van soms 10 dollar maar soms 15 of 20 dollar. Er mag worden verwacht dat op zijn minst verzoeker eenduidige verklaringen kan afleggen over het bedrag dat hij wekelijks aan de bende diende te betalen. Zijn inconsistente verklaringen hierover doen afbreuk aan deze beweerde afpersing.

Omtrent de laatste keer dat verzoeker renta heeft betaald op de bus, wijst de commissaris-generaal op het volgende: *"Ook leggen uw echtgenote en u tegenstrijdige verklaringen af over de laatste keer dat u renta heeft betaald op de bus. Zelf verklaart u dat u tot 19 augustus 2019 renta heeft betaald (CGVS, p. 16). Uw echtgenote verklaart op haar beurt dat u maar tot juli werd afgeperst aangezien dat 'u ging stoppen met werken in het midden van de maand' (CGVS echtgenote 1, p. 22). Zij voegt toe dat u 'er wel nog contact mee had maar niet meer heeft moeten betalen' (CGVS echtgenote 1, p. 22). Gevraagd waarom u niet meer heeft moeten betalen op de bus, terwijl u er nog minimum twee weken heeft gewerkt, reageert uw echtgenote tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat dat komt omdat u weg bent moeten gaan, en niet meer op het werk bent gekomen, en u dus ook niet meer heeft moeten betalen omdat u geen bussen bestuurde (CGVS echtgenote 1, p. 22). Uw echtgenote voegt hieraan toe dat het ook zo is dat jullie niet meer konden betalen (CGVS echtgenote 1, p. 22). Bovenstaande verklaring kon bovenstaande tegenstrijdigheid echter niet opheffen daar u verklaart te hebben gewerkt tot en met 19 augustus 2019 (CGVS, p. 5). Wanneer bovenstaande tegenstrijdigheid aan uw echtgenote*

wederom werd voorgelegd tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, reageert uw echtgenote eerst ontwijkend dat de benedeleden eind augustus jullie bijdrage wilden verhogen en jullie dat niet wilden betalen omdat jullie niet zoveel geld hadden, waardoor jullie aan de broer moesten vragen om jullie ergens onder te brengen (CGVS echtgenote 2 dd. 9 juli 2020, p. 8). Wanneer de vraag wordt herhaald verklaart uw echtgenote dat u altijd renta moest betalen op de bus tot u stopte met werken omdat ze u dan niet meer zagen (CGVS echtgenote 2, p. 8, 9). Gewezen op de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar eerste en twee persoonlijk onderhoud, ontkent zij formeel haar initiële verklaring en stelt zij dat indien ze dat zo heeft gezegd, ze zich dat niet meer herinnert (CGVS echtgenote 2, p. 9). Tenslotte herhaalt ze alsnog dat u heeft betaald tot u uw ontslag heeft gegeven (CGVS echtgenote 2, p. 9)."

Verzoekers verwijzen hier opnieuw naar het feit dat verzoekster gestresseerd was, doch de Raad herhaalt dat het niet ernstig is dat verzoekster pas wanneer zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met haar verklaringen die zij aflegde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud, plotseling opwerpt dat zij het toen moeilijk had, in de war was en erg gestresseerd was. Daarnaast wordt erop gewezen dat het hebben van stress tijdens het persoonlijk onderhoud verzoekster er niet van ontslaat haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten. Ten slotte brengt verzoekster evenmin enig medisch of psychologisch attest bij waaruit kan blijken dat zij omwille van fysieke en/of mentale problemen niet in staat was of is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.3.8.2. Voorts is de Raad van oordeel dat de vaststelling dat verzoekers tot op heden geen enkel begin van bewijs van deze problemen neerleggen, terwijl dit nochtans van hen kan worden verwacht, verder de geloofwaardigheid van deze problemen ondergraaft.

In de bestreden beslissingen wordt er in dit verband vooreerst op gewezen dat, hoewel verzoeker beweert dat hij omtrent deze renta een klacht heeft ingediend bij de politie, hij nalaat om hier een schriftelijk bewijs van voor te leggen. De commissaris-generaal duidt er tevens op dat verzoeksters verklaring over de reden waarom deze klacht niet kan worden voorgelegd niet in overeenstemming is met de informatie beschikbaar op het CGVS, aangezien daaruit nergens blijkt dat het noodzakelijk is om een advocaat onder de arm te nemen om een kopie van een klacht te kunnen verkrijgen. Verzoekers citeren uit de "COI Focus Salvador. *Éléments d'information sur le dépôt d'une plainte*" van 29 mei 2020. Hier blijkt echter niet dat een advocaat nodig is om een kopie te verkrijgen maar enkel dat indieners van een klacht er dikwijls voor kiezen om geen kopie te ontvangen of dat het voorkomt dat de autoriteiten weigeren een kopie te verstrekken. Door louter vol te houden dat zij wel degelijk een advocaat nodig hadden om een kopie van de klacht te kunnen verkrijgen doen zij evenmin afbreuk aan desbetreffende motivering die ondersteund wordt door de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald deze COI Focus van 29 mei 2020. Hun loutere verwijzing naar de passage uit voormelde landeninformatie doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat hun verklaringen over de reden waarom zij geen kopie verkregen niet kunnen overtuigen. *Post factum* stellen dat men de nood van een advocaat slechts als een excuus gebruikte, kan evenmin overtuigen.

Daarnaast wordt door de commissaris-generaal nog opgemerkt dat verzoekster verklaarde dat uit verzoekers loonfiches kan worden afgeleid dat hij een bepaald bedrag van hun ticketverkoop op de bus moest afgeven aan de benedeleden. Evenwel laten verzoekers tot op heden evenzeer na om deze loonfiches voor te leggen.

2.3.8.3. Daarenboven wijst de Raad erop dat, zelfs indien enig geloof kan worden gehecht aan deze problemen, *quod non*, deze problemen hoe dan ook onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd.

De Raad benadrukt dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt

om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, "*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*", §§ 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", §§ 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie, aangebracht door beide partijen, blijkt verder dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemene risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

Deze algemene overwegingen mogen evenwel het bestaan van een individuele bedreiging in de specifieke omstandigheden van een betrokken geval, die als vervolging of als ernstige schade kan worden aangemerkt, niet verhelen. Bij het identificeren van de aard van de precieze risico's waaraan een verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst kan worden blootgesteld, mag de oorspronkelijke reden voor het risico bijgevolg niet worden verward met het actuele risico zelf of de evolutie van het risico in de tijd. De beoordeling van dit risico is afhankelijk van verzoekers' individuele omstandigheden. Verzoekers moeten hierbij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat zij ernstige problemen riskeren bij een terugkeer naar El Salvador omwille van afpersing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de door verzoeker voorgehouden renta, die hij betaalde tussen maart 2018 en augustus 2019, steeds bestond uit een beperkt bedrag dat hij steeds heeft kunnen betalen (notities CGVS verzoeker, p. 10 en 15). Uit verzoekers verklaringen kan bovendien niet worden afgeleid dat hij hierbij ooit het slachtoffer is geweest van fysiek geweld. Evenmin kan worden vastgesteld dat verzoeker omwille van deze situatie heeft overwogen om te stoppen met zijn werk of plannen heeft gemaakt om zijn land te verlaten (notities CGVS verzoeker, p. 10-13). Uit verzoekers' verklaringen over hun persoonlijke situatie blijkt evenmin dat zij door het betalen van de renta op de bus in een situatie van extreme armoede waren beland, of bij terugkeer zullen belanden, waardoor zij onmogelijk konden, of zullen kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Gevraagd waarom verzoeker nog zo lang bleef werken op een plaats waar hij bedreigd werd door bendeleden, verklaart verzoekster dat verzoeker dat risico toch ging nemen, omdat elke dag langer werken meer geld zou opleveren dat zij konden meebrengen naar België (notities CGVS 2 verzoekster, p. 9). Van een dergelijke behandeling kan dan ook niet worden gesteld dat ze beschouwd kan worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming. Verder brengen verzoekers geen concrete elementen aan waaruit moet blijken dat zij bij terugkeer naar El Salvador omwille van deze afpersing een risico lopen op vervolging of ernstige schade. Evenmin kan de Raad zulke element in het rechtsplegingsdossier ontwaren.

2.3.8.4. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat verzoekers profiel als buschauffeur op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat er voor wat verzoekers betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekers echter manifest in gebreke blijven.

2.3.8.5. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers verklaarde directe vluchtaanleiding, met name de maandelijkse renta die zij sinds juni 2019 moesten betalen aan de bende van de wijk waar zij woonden, en dat het gegeven op zich dat verzoeker sinds 2018 tijdens zijn werk als buschauffeur renta diende te betalen aan de bende MS-13, voor zover hieraan al geloof kan worden gehecht, onvoldoende ernstig en zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd.

2.3.9. Aangezien uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen die de aanleiding voor hun vlucht uit hun land van herkomst zouden zijn geweest dan wel dat de aangehaalde problemen onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn om te

kunnen worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is verzoekers' betoog dat hun problemen wel degelijk verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève niet dienstig.

2.3.10.1. Voorts wijzen verzoekers nog op hun profiel van terugkeerders. In verband met de situatie voor terugkeerders verwijzen verzoekers naar en citeren zij uit de COI Focus inzake terugkeerders van 9 januari 2020, de UNHCR-richtlijnen, een rapport van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (stuk 4 van het verzoekschrift), een rapport van september 2018 van IDMC, een rapport van 26 december 2018 van ICG (stuk 5 van het verzoekschrift), een rapport van 19 december 2017 van ICG (stuk 6 van het verzoekschrift) en een rapport van 6 april 2017 van ICG. Verzoekers menen dat uit voormelde informatie blijkt dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel hebben. Uit de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 blijkt bovendien dat terugkeerders die El Salvador hebben verlaten wegens specifieke problemen met een bende een bijzonder risico lopen, temeer wanneer een klacht werd ingediend.

2.3.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hierin niet.

Uit wat voorafgaat is immers gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers verklaarde directe vluchtaanleiding, met name de maandelijkse renta die zij sinds juni 2019 moesten betalen aan de bende van de wijk waar zij woonden, dat het gegeven op zich dat verzoeker sinds 2018 tijdens zijn werk als buschauffeur renta diende te betalen aan de bende MS-13, voor zover hieraan al geloof kan worden gehecht, onvoldoende ernstig en zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te worden beschouwd, en dat er geen concrete aanwijzingen zijn waaruit kan blijken dat verzoekers bij terugkeer naar El Salvador omwille van deze afpersing een risico lopen op vervolging of ernstige schade.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit voormelde landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden, zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder herhaalt de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad benadrukt dat uit de door verzoekers bijgebrachte informatie evenmin blijkt dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Verzoekers beperken zich voor het overige in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder evenwel *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk zullen worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Waar zij stellen dat zij bij terugkeer snel geïdentificeerd zal kunnen worden als terugkeerders, bemerkt de Raad dat verzoekers op geen enkele manier *in concreto* aantonen dat zij bij een terugkeer identificeerbaar zouden zijn als persoon die in het buitenland hebben verbleven.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van eerdere problemen met bendes in El Salvador en/of het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.11. Voor zover verzoekers nog wijzen op “*de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden*” en hiertoe citeren uit diverse rapporten en artikels, wijst de Raad erop dat vermits verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij (voldoende ernstige) problemen hebben gekend met de bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.12. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

De aan het verzoekschrift gevoegde artikels en rapporten (stukken 4-8) zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoekers' persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.13. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.14. Voor zover verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.15. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.16. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS); UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met hun algemeen betoog dat El Salvador als één van de meest gewelddadige landen ter wereld wordt omschreven, waarbij er een niet aflatende cyclus van wraak en geweld heerst tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels (stukken 4-8 van het verzoekschrift) en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tonen verzoekers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. De door verzoekers aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers uitvoerig werden gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en waren zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.18. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.19. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET